

[Alfred Jensen.]

er man oppe i urimelige højder, og så burde der foretages foranstaltninger derimod. Det beder jeg om at man overvejer.

Jeg synes i og for sig også, at det er en urimelighed, at man ikke sætter grænser for lejen i det private nybyggeri; det forekommer ikke mig, at man ved disse bestemmelser fremmer det, man taler så meget om: en udligning af huslejeniveauet i den gamle og den nye boligmasse, tværtimod forekommer det mig, at man tillader, at lejen stiger yderligere. Det vil den jo gøre i de områder og i de tilfælde, hvor der er for få lejligheder, fordi der er mennesker, som må og skal have en lejlighed, selv om de derved kommer til at betale mere, end deres indtægt egentlig kan bære, og mere end rimeligt er under hensyntagen til lejlighedens kvalitet og størrelse. Vi må altså gå imod disse afviklingsbestrebelse.

Jeg har med disse mine bemærkninger også givet udtryk for vor stilling til de kommunale ejendomsskattelove og vore betæneligheder ved, at man ikke sikrer folkepensionisterne bedre, end tilfældet er.

Dernæst vil jeg gerne sige nogle ord om boliglovsforslaget. Her opereres der med et boligbyggeri på 23 000 lejligheder om året. Efter vor opfattelse er dette ikke nok. Jeg har også bemærket, at den socialdemokratiske ordfører havde den samme betænkelighed, at 23 000 var i underkanten. Vi mener, man bør op på 25 000-30 000 nye boliger om året; men det, der i og for sig er vor største bekymring, er dette: er der nogen sikkerhed for, at disse 23 000 boliger bliver opført? De nye finansieringsbestemmelser forekommer ikke at byde en sådan garanti, og jeg har jo også bemærket den store usikkerhed, der har været i udtalelserne om dette punkt her fra talerstolen; jeg har også mærket mig den usikkerhed, der i øvrigt er. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at der ikke er nogen sikkerhed for, at der bygges 23 000 lejligheder om året, at tallet måske snarere kommer ned under 20 000. Jeg har forstået, at alle her erkender, det er en for ringe tilgang af nye boliger, og at vi må højere op, hvis det skal være forsvarligt at foretage de afviklinger, der her er tale om. Det forekommer mig også, at den finansiering, man foreslår, er aldeles usikker. Jeg skal ikke gå i dybden med det, men for mig ser det ud, som om

finansieringsvilkårene er ret utilfredsstillende alene af den grund, at man ikke kan regne med at være sikret imod for store kurs-svingninger.

Det salg og køb af statsobligationer, der hjemles ret til i lovforslaget, har jeg ikke den store tillid til.

Når jeg ikke har det, er det, fordi jeg har bitre erfaringer for — og det har i øvrigt hele den danske befolkning — at hvis vi kommer ud for økonomiske vanskeligheder, er det boligbyggeriet, der skal være synde-buk. Det er de ord, som bygningsarbejderne har anvendt og anvendt med rette. Ingen tør her give tilsagn om, at noget sådant ikke vil blive tilfældet fremefter, og det er klart, at hvis vi kommer til at stå over for økonomiske vanskeligheder og igen skal skære forbrug og beskæftigelse ned, er det byggeriet, man sætter ind imod, og så har man redskabet gennem køb og salg af statsobligationer. Derfor er det ikke for os tilstrækkeligt, hvad der her er foreslået.

De statslånsrammer, der indeholdes i forslaget, er også aldeles utilstrækkelige. Det forekommer os ikke, at man skulle foretage en nedskæring fra 197 mill. kr. til 100 mill. kr., men at man, hvis man ikke vil gå til en udvidelse, i hvert fald burde beholde de 197 mill. kr. Alene det beløb, der er afsat til erstatningsejendomme for sanering er jo alt for ringe, svarende til 1 500 lejligheder årligt. Man erkender, at det egentlig skulle være 3 000. Ja men hvorfor går man så ikke op til 3 000 lejligheder, enten med det samme eller gradvis? Alene i København er der 30 000 lejligheder, der burde kondemneres, og så kan enhver se, hvor mange år det vil tage med at skaffe erstatningsboliger for de københavnske ejendomme, der bliver nedrevet og skal erstattes af nye. Og hvorledes ligger det så i hele den øvrige del af landet? Dertil kommer, at hvis man skal vente de mange år, der her er tale om, bliver nye dele af den gamle boligmasse udslidt, og så står vi over for også at skulle nedrive og erstatte dem. Det, der her er foreslået, er aldeles utilstrækkeligt, og her burde der sættes ind med ændringer.

Men i øvrigt vil jeg gerne sige, at for os stiller spørgsmålet sig ikke sådan, at man skal afvikle den boligstøttelovgivning, vi har, tværtimod. Den begyndende afvikling, der har fundet sted, har skadet bolig-